

Heebink en Nietveld imponeren in zinderende en actuele Meiden

DE MEIDEN

Toneelgroep Amsterdam

Regie Katie Mitchell

★★★★★

“Alstublieft, ik zou voor u door het vuur gaan!” Onderdanig buigend smeekt Solange haar mevrouw om niet zo hardvochtig te zijn. Maar Mevrouw lacht schamper: “Je zou me erin gooien, ja!” en deelt nog een tik uit. De eerste minuten van ‘De Meiden’, een regie van de Britse Katie Mitchell bij Toneelgroep Amsterdam, zijn een vloedgolf van woede en wreedheid. De zussen Solange en Claire oefenen hoe ze hun intens gehate mevrouw kunnen vermoorden. Claire verkleedt zich als de chique dame, Solange neemt de rol van zus Claire op zich. In een smetteloos en realistisch decor van in het midden een slaapkamer, links een inloop garderobekast en rechts

‘De Meiden’. FOTO JAN VERSWEYVELD

de hal, voeren ze hun ritueel uit. Voortdurend op hun hoede en gehaast, want hun bazin kan elk moment thuiskomen. Nijdig en kattig zijn ze tegen elkaar, maar ook afhankelijk en liefdevol.

Zo gejaagd en snel, zo vol woede en angst, zoveel poets- en omkleedhandelingen – het is verbijsterend

Wanneer ze eindelijk een beetje tot rust komen – een teder moment vol jeugdherinneringen – maakt hun mevrouw een geweldige entree. Daar staat ze: als een gigantische barbiepop torent ze boven de twee

schriele poetsvrouwen uit. Met lang blond haar, glanzende hooggehakte benen en een lichtblauwe cape-jurk zet Thomas Cammaert een imposante dame neer, een wulpse en meedogenloze travestiet.

Naast dat dit een indrukwekkende verschijning is, is het een praktische keuze van Mitchell. Het uit- en aankleden van deze dame lijkt immers veel op hoe dames in 1940, toen dit stuk geschreven werd, door hun meid in hun avondtoilet werden geholpen. Mitchell probeerde op nog meer manieren het stuk te actualiseren. Bijvoorbeeld door van Jean Genets personages twee Poolse meisjes te maken. Een leuke vondst die op een opzienbarende manier wordt uitgewerkt. Hoofdrolspeelsters Marieke Heebink (Claire) en Chris Nietveld (Solange) spreken namelijk minstens een kwart van de tijd Pools. Ze hebben zich deze tongbrekende taal (voor het leke-

noor althans) perfect eigen gemaakt. De lichtbalk boven de speelvloer geeft Poolse boventitels wanneer ze Nederlands spreken, en Nederlandse wanneer ze Pools spreken.

De taalschakelingen zijn nog een extra toevoeging aan de tour de force die Heebink en Nietveld toch al uithalen. Zo gejaagd en snel, zo vol woede en angst, zoveel poets- en omkleedhandelingen – het is verbijsterend en afgezien van een enkel dipje, slaan de koninginnen van Toneelgroep Amsterdam zich er glansrijk doorheen.

Niet alle regiekeuzes zijn echter even ondersteunend voor de pijnlijke kern. Het gepiel met een iPad voor sfeermuziek en de vreemde slowmotion-scènes bijvoorbeeld zijn overbodig en leiden alleen maar af.

Sara van der Kooi

www.tga.nl